

COORDINADORA DA MOCIDADE SOCIALISTA

PROPOSTA POLÍTICA

*Que treman as clases dominantes ante unha revolución comunista.
Os proletarios non teñen nada que perder agás as súas cadeas.
E teñen un mundo enteiro que gañar.*

1.

A NOSA ÉPOCA

2.

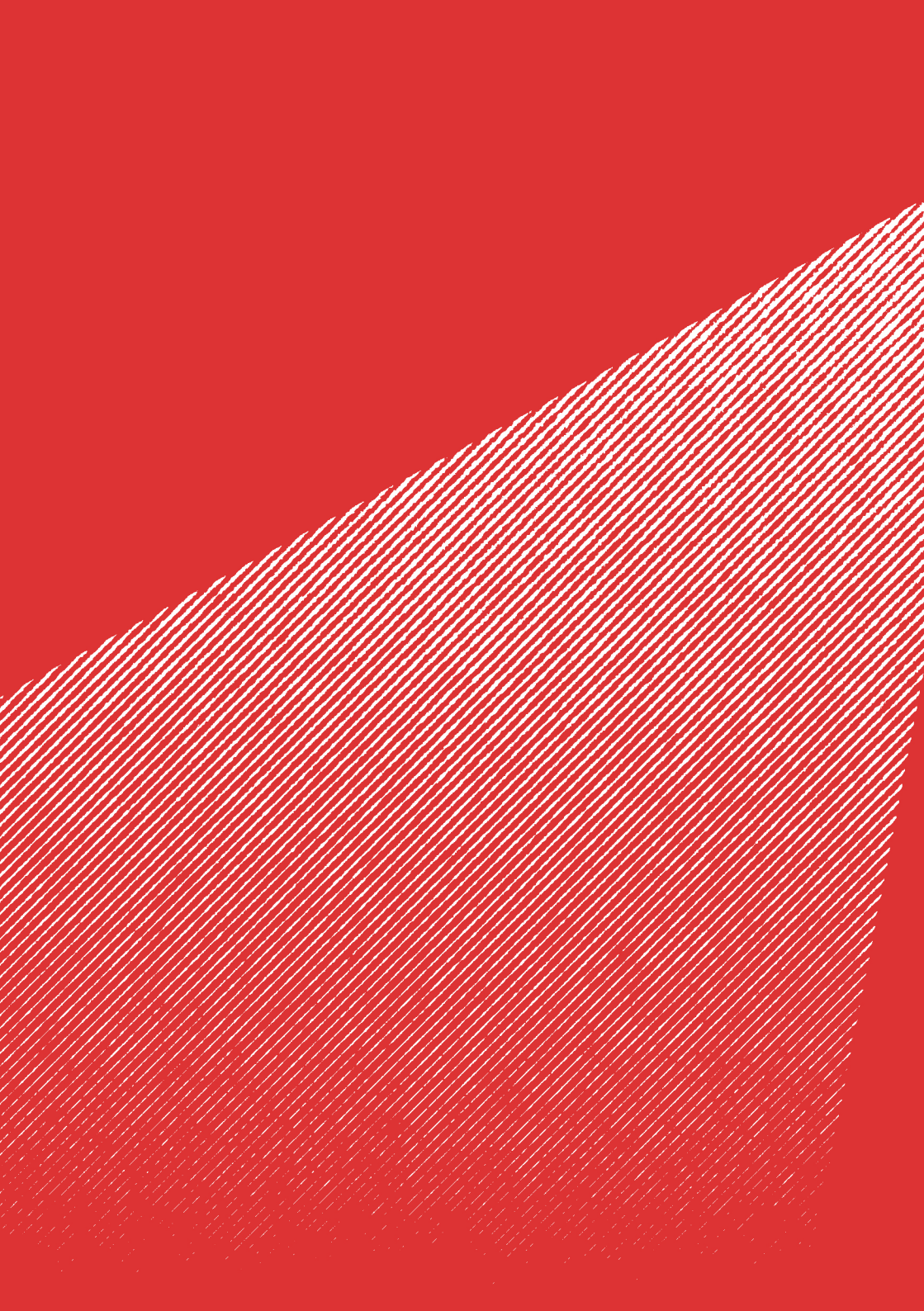
BASES ESTRATÉGICAS E
PRINCIPIOS POLÍTICOS

12

3.

BASES TÁCTICAS

18

1. A NOSA ÉPOCA

O CAPITALISMO É UN MODO DE PRODUCCIÓN no que o traballo social é realizado de xeito privado e independente. A súa célula económica básica e eixo vertebral é a mercadoría, sendo a forza de traballo aquela central para a súa reprodución. Para dispoñer da forza de traballo de maneira permanente, o capital necesita desposuír constantemente ao proletariado con respecto aos medios de produción.

O capitalismo é, ao tempo, unha forza de progreso e destrución da humanidade. Este sistema cumpriu o rol progresivo de disolver as sociedades fundadas nos vínculos de dependencia persoal, socializar o traballo colectivo a escala mundial e desenvolver as forzas produtivas do traballo e a riqueza material da sociedade. Porén, segue unha lóxica contraditoria que crea forzas destrutivas nunca vistas ata o de agora, como son as guerras mundiais, a crise ecolóxica ou o crecemento sen precedente das poboacións excedentes. Todos estes límites que o capital impón sobre as súas propias relacións evidencian a crecente obsolescencia deste modo de produción histórico.

A través do desenvolvemento da súa principal forza produtiva, o proletariado, o capitalismo enxendrou ao seu propio sepultureiro. Aínda que creadas polo actual modelo produtivo, as bases para a liberdade e a emancipación universal da humanidade chocan constantemente coa forma capitalista que han adoptar. Na actualidade, o avance da acumulación, a través do desenvolvemento tecnolóxico e o desenvolvemento da conciencia científica de certos sectores do proletariado, expulsa a importantes continxentes do proletariado dos espazos de produción inmediatos, convertendo á maior parte da poboación en proletariado sobranter. Pola súa parte, as clases medias afondan no seu proceso de proletarización e a burguesía queda relegada a unha minoría parasitaria. Así, a contradición da sociedade na que o proletariado terá que despregar a súa actividade política atópase cada vez máis agudizada.

O capitalismo existe baixo a forma de ciclos. Neles, alternanse momentos alcistas e momentos de crise. Hoxe atravesamos o desenvolvemento dunha das crises máis agudas da historia do modo de produción capitalista, unha crise de sobreprodución que coincide no tempo co declive do bloque capitalista hexemónico –os Estados Unidos de América– e co esgotamento da base técnica e industrial sobre a que se baseou o anterior ciclo acumulativo. Esta tendencia deu lugar a unha intensificación da explotación das dúas fontes de riqueza social e material das que o capital dispón: a clase traballadora mundial e a Terra, respectivamente.

A particularidade da crise capitalista en desenvolvemento ten como expresión o recrutamento da competencia entre os distintos capitalistas, os seus estados e os seus bloques xeopolíticos. Isto toma a forma do nacionalismo económico proteccionista e arancelario, o agravamento das tensións xeopolíticas e a crecente ameaza dunha guerra xeral entre as principais potencias capitalistas –China e os EUA. A guerra entre potencias capitalistas ten como fondo a guerra interna contra o proletariado. As expresións políticas deste fenómeno son o xiro autoritario dos estados e a vaga reaccionaria, que atravesa todas as esferas e instancias da sociedade.

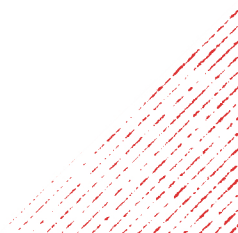
Esta ofensiva capitalista tradúcese nun crecente empobrecemento en todas as dimensións da vida do proletariado, así como no esgotamento progresivo dos recursos planetarios, que dá lugar a unha crise ecolóxica con potencial para extinguir ao conxunto da humanidade.

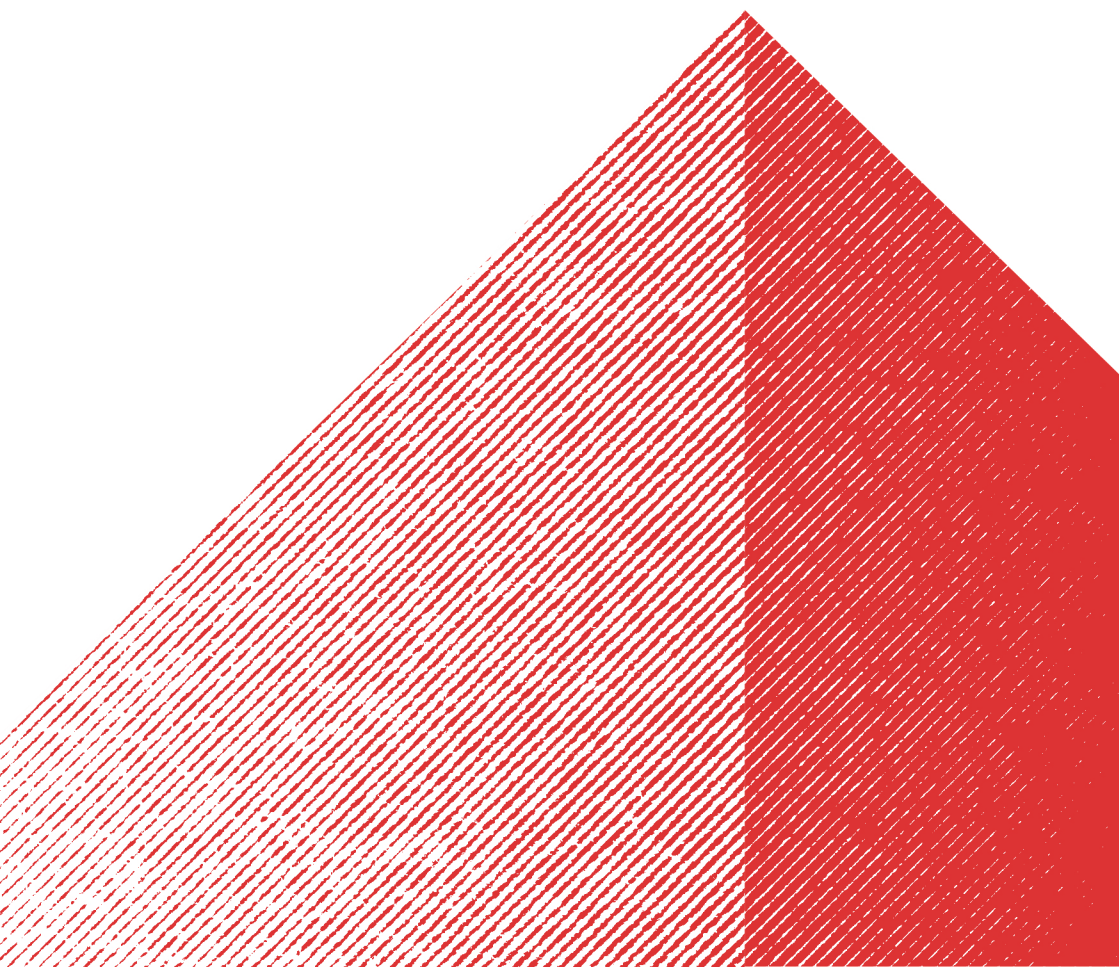
Nesta conxuntura, as forzas políticas da emancipación atópanse desmanteladas. Hai anos que asistimos ao peche e consolidación da derrota histórica do proceso revolucionario iniciado na Rusia en outubro de 1917. Logo desta derrota, o comunismo vive un estado de repregamento. As organizacións políticas que evocan a tradición socialista divídense entre a lealdade oportunista ao estado capitalista, o sectarismo confesional sen relevancia social e o espontaneísmo movementista, carente dunha dirección estratéxica cara o socialismo.

O actual estado da loita de clases vese caracterizado pola dependencia política do proletariado. No seu estado de repregamento político, a clase traballadora ve a súa loita limitada aos intereses que comparte coas clases medias. No presente, a socialdemocracia aparece como a forma política desta dependencia, garantindo a unión programática e a conciliación entre as distintas clases.

Na Galiza, dito proceso toma forma na hexemonía do nacionalismo socialdemócrata, que concilia os intereses das distintas clases baixo a unión nacional das mesmas. Esta hexemonía exprésase na redución dos conflitos da loita de clases aos límites do estado capitalista. Este proceso de mitigación permite ao proxecto socialdemócrata erixirse como representante de amplos sectores progresistas. En consecuencia, os intereses últimos do proletariado galego quedan mutilados e subordinados aos das clases medias e a burguesía galegas.

2. BASES ESTRATÉGICAS E PRINCIPIOS POLÍTICOS

O PROLETARIADO E A LOITA DE CLASES. 2.1

O PROLETARIADO É A CLASE DO CONXUNTO DAS DESPOSUÍDAS de medios de produción, comprendido este como as distintas personificacións da forza de traballo e do obreiro colectivo. Pola súa posición con respecto aos medios de produción, é o proletariado quen ten o interese obxectivo de rematar coa propiedade privada e o modo de produción nela sustentado, o capitalismo. Este feito converte ao proletariado no chamado a completar, a través da súa propia liberación, a liberación da humanidade no seu conxunto. A emancipación do proletariado coincide coa emancipación universal da humanidade, que atopa a súa realización no socialismo. O proletariado é, polo tanto, o suxeito revolucionario.

Pola súa parte, as clases medias conforman un sector politicamente heteroxéneo e ideoloxicamente inestable. Estas tenden a identificarse cos intereses que teñen en común coa burguesía, conformando a base das súas distintas apostas políticas. Con todo, a súa ampla dependencia fai que estas oscilen entre a integración e a ruptura políticas en función do estado do ciclo acumulativo. Para as clases medias, as crises supoñen, tanto no plano político como no económico, momentos de progresiva descomposición. Este feito convérteas nun campo político en disputa no interior da loita de clases. Noutras palabras, a posición das clases medias depende da correlación de forzas entre o proxecto político burgués e o proxecto político da clase traballadora. Isto implica que o proletariado debe construír a súa hexemonía tamén sobre esta, aliándose cos seus intereses históricos.

Esta misión histórica debe ser levada a termo pola propia clase, é dicir, a emancipación do proletariado ten que ser obra do proletariado mesmo. Por tanto, a unificación do proletariado como axente político é necesaria para a superación da sociedade capitalista. A emancipación da humanidade non pode vir da man dun pequeno grupo illado da clase traballadora que conte con intereses diferenciados e contrapostos á mesma, senón que require de levar a último termo os intereses históricos da maioría proletaria.

Para isto, o proletariado necesita obrar politicamente sobre a sociedade como actor unificado. A consolidación deste principio supón a conformación dun partido propio que avance no proceso de fusión do socialismo co movemento obreiro e faga dos seus intereses un programa político encamiñado a rematar coa sociedade de clases. Dito partido político propio debe ser distinto e oposto a todos os vellos partidos da burguesía e converterse no representante político dos intereses da maioría desposuída. Así, o partido completa o principio da independencia política e erradica a súa subordinación cara as distintas caras do partido da burguesía.

Nesta liña, o obxectivo estratéxico que asume a fase do movemento socialista na que hoxe nos atopamos é a recomposición do proletariado como suxeito político. Noutras palabras, o que encaramos na actualidade é a reconstrución do Partido Comunista, comprendido este como o resultado organizado dun proceso de unificación política do proletariado en torno ao programa comunista, así como da expansión da consciencia revolucionaria entre as amplas filas da clase traballadora. A posibilidade de lograr un avance no proceso de fusión do socialismo co movemento obreiro, de tal xeito que os intereses últimos da clase traballadora aparezan ligados con aqueles máis inmediatos, reside nesta tarefa. É por isto que todos os medios

tácticos do presente deben encamiñarse ao seu cumprimento.

En síntese, o obxectivo actual é consagrar a independencia política do proletariado para que este poida levar a termo a súa misión histórica —a revolución. A superación do obsoleto sistema capitalista depende deste proceso de recomposición política da clase traballadora. Sen contar coa súa forza política propia, o proletariado non poderá facer dos momentos de crise revolucionaria momentos para a toma do poder, e continuará sendo un axente pasivo no curso da historia.

2.2 O PARTIDO COMUNISTA

O PARTIDO DO PROLETARIADO É O PARTIDO COMUNISTA. Este defínese sobre as seguintes características:

- **A independencia política de clase fronte ao estado capitalista e o conxunto dos diferentes partidos da orde burguesa.** Isto inclúe ao bloque histórico das clases medias, conformado polas representacións ideolóxicas da pequena burguesía e os intereses corporativos e unilaterais dos sectores con mellor posición entre a clase traballadora —a aristocracia obreira.

- **A conciencia socialista.** Lonxe da reprodución dunha doutrina pechada ou da adscrición a esquematismos ideolóxicos aplicados de xeito mecánico e externo á realidade social, a conciencia socialista supón o esforzo colectivo e organizativo acometido para coñecer cientificamente a sociedade na que existimos. Posto que constitúe o fundamento da nosa acción política, a conciencia socialista non é senón unha guía para a práctica, achegándonos as chaves para definir e afrontar os obxectivos do proletariado, así como para recoñecer e ensaiar os medios necesarios para o seu cumprimento.

- **O programa comunista.** O programa comunista analiza de xeito científico a sociedade capitalista e proxecta unha alternativa concreta á orde burguesa existente. Este programa vincula os medios e os fins da acción política revolucionaria desde o presente ata a consecución da sociedade comunista, e actúa como eixo sobre o que basear a pertenza e adhesión a un proxecto político organizado.

- **O carácter de masas, hexemonista e de vangarda.** Fronte ao vangardismo elitista das minorías conspiradoras, a revolución só poderá ser levada a termo pola maioría social proletaria. Polo tanto, o partido comunista deberá ter un carácter de masas e actuar como o partido de amplos sectores do proletariado. Malia isto, partido e movemento obreiro non son equivalentes. Ambos constitúen expresións diferenciadas da loita de clases do proletariado. O comunismo, pola súa consciencia e determinación, ten que conformar dentro do movemento social da clase traballadora aquel sector máis avanzado. Como tal, debe aspirar a hexemonizar e fusionar de forma paciente a conciencia socialista co movemento obreiro para a consecución dos fins revolucionarios.

- **O carácter internacional e internacionalista.** Pola súa propia esencia mundial, a superación do capital só pode tomar unha dimensión internacional. O internacionalismo, imposto polas condicións sociais, esixe a maior unión fraternal do conxunto do proletariado mundial, baixo un mesmo partido e programa. Noutras palabras, o proletariado só pode existir como clase política de facelo como clase internacional. Un partido comunista que se organice nunha escala inferior á que se organiza politicamente a burguesía consagra a súa dependencia con respecto da mesma. Nun plano máis concreto, e atendendo aos procesos de centralización do poder burgués na actualidade, o partido debe organizarse a escala europea, co obxectivo de confrontar con efectividade á burguesía e traballar pola expansión internacional do socialismo

- **O centralismo democrático.** O centralismo democrático constitúe a base do funcionar do partido comunista. Por un lado, garante a unidade de acción, asegurando a asunción da vontade maioritaria da organización por parte das súas minorías. Por outro, blinda a liberdade de crítica, mediante a cal as diferentes correntes de opinión teñen a posibilidade de converterse en maioría pola vía democrática. En oposición ao mesmo, o centralismo burocrático reproducido polas seitas políticas constitúe unha forma de ditadura unipersoal, e resulta incompatible cos principios democráticos do marxismo revolucionario. De xeito semellante, a horizontalidade pura demóstrase incapaz de garantir medios de fiscalización e control da autoridade, e remata por lexitimar as direccións secretas e os poderes informais que aparecen de xeito natural no curso da súa actividade.

O ESTADO-COMUNA 2.3

PARA INTRODUCIR O SOCIALISMO, o partido comunista debe conquistar o poder político, empregando para tal propósito todos os medios ao seu alcance. De acordo con este principio, rexeitamos tanto a subordinación unilateral do partido á acción parlamentaria –a aposta do cretinismo parlamentario –como a supeditación unilateral da acción política á loita económica –a aposta polo tradeunionismo. Para estar en disposición de tomar o poder político, o partido comunista ten que gañar á maioría social proletaria a escala continental mediante a educación paciente e a expansión da conciencia socialista.

A conquista do poder político esixe a destrución da forma capitalista do estado e a creación dun novo estado-comuna que sitúe ao proletariado como clase dirixente. De ningún xeito pretendemos xestionar o estado capitalista: ao fronte do mesmo, o partido convértese en executor das políticas burguesas e comeza a operar como un traidor ante os intereses históricos do proletariado. O sacrificio do horizonte revolucionario a cambio da xestión progresista do estado capitalista correspóndelle ao oportunismo, nas súas diferentes expresións, ben coa entrada en minoría nos gobernos capitalistas –o ministerialismo– ben coa conformación en maioría dun goberno socialista que non rompe coa forma capitalista do estado –o xerencialismo.

En oposición ao estado burgués, o estado-comuna é un estado transitorio entre o

capitalismo e o socialismo, onde a clase dominante é o proletariado. Nel, acométense de xeito progresivo a centralización e socialización plena do traballo privado e sométese ao conxunto da produción social a un plan democraticamente deliberado que represente as necesidades socio-metabólicas do conxunto da sociedade.

Deste xeito, o estado-comuna representa o acabamento de todo un legado democrático-radical que lle é historicamente previo, introducindo a democracia política plena, comprendida como poder total das masas traballadoras. O estado-comuna constitúe, como característica principal, un corpo político que non se atopa separado da sociedade. Esta nova forma de poder político destrúe a división burguesa de poderes, así como as burocracias profesionais capitalistas, ambas as cales non representan máis que límites antidemocráticos e impersoais establecidos fronte a posibilidade dunha soberanía plena da maioría traballadora.

Os exércitos profesionais permanentes da burguesía serán desmantelados, e a defensa dos intereses do estado-comuna será asumida pola milicia popular. Esta, como representante armado da maioría traballadora, terá o labor de protexer a revolución proletaria en curso. A súa existencia, que vén imposta pola necesidade de que as masas traballadoras defendan os seus intereses fronte ás agresións capitalistas e as sabotaxes internas, posibilitará o avance na revolución.

A medida que as relacións sociais sexan transformadas, desaparecendo o valor e as clases sociais, a propia necesidade do estado-comuna comezará a extinguirse.

The background of the slide is filled with a dense pattern of thin, red diagonal lines that sweep from the bottom-left towards the top-right, creating a sense of motion and depth.

3. BASES TÁCTICAS

POR QUE UNHA ORGANIZACIÓN 3.1 DA MOCIDADE?

A nosa estratexia pode aterrase no concreto a través da flexibilidade táctica, sen que isto presupoña de ningún xeito o abandono dos nosos principios políticos. A táctica é a concreción inmediata da nosa estratexia política.

Na conxuntura actual, o movemento da loita de clases está caracterizado pola hexemonía socialdemócrata, pola fragmentación política do proletariado e, como consecuencia, pola súa dependencia con respecto á burguesía e ás clases medias.

Nos espazos de organización existentes, esta hexemonía expresouse na aceptación da axenda política da socialdemocracia, ou, como moito, nun rexeitamento discursivo que, malia todo, delegaba a política na mesma. Máis alá da unión orgánica entre os espazos de organización da clase traballadora e os actores da socialdemocracia, a inexistencia dunha estratexia política propia cara a que canalizar os esforzos terminou por aliñalos coas apostas políticas das clases medias, alimentándoas. Deste modo, a submisión política do proletariado tomou corpo nas limitacións destes espazos e movementos organizados para conformar unha alternativa propia e independente con respecto á socialdemocracia.

A nosa tarefa inmediata é reconstruír as bases políticas e organizativas da alternativa do proletariado, o Partido Comunista. Esta tarefa require unha ruptura política con respecto ás clases medias, á burguesía, os seus partidos e o estado capitalista.

Neste sentido, a mocidade proletaria constitúe un sector do proletariado que tan só coñeceu momentos de crise ao longo da súa traxectoria vital. Hoxe, a mocidade proletaria está conformada por capas sobranceiras do proletariado e atópase sumida nun proceso eterno de formación e sobrecualificación, con perspectivas de inserción no mercado liberal inestables, temporais e precarias. Sumado a isto, o sector xuvenil do proletariado ficou á marxe de boa parte dos mecanismos de integración política do proletariado na fidelidade á propiedade privada e o estado capitalista, como historicamente representaron, no caso do estado español, o acceso á propiedade inmobiliaria ou a incorporación ao emprego funcional.

No futuro, as expectativas vitais para a mocidade proletaria serán moito máis limitadas con respecto ás xeracións anteriores. Este cumio de determinacións sitúa á mocidade proletaria como o elo máis feble da integración na dependencia política da clase traballadora ante as clases propietarias. É por ditas circunstancias que a ruptura política toma como primeira forma na Galiza a ruptura política xeracional.

O punto de apoio inicial para a recomposición do proletariado nun partido comunista de masas é, polo tanto, a organización xuvenil socialista. Esta forma de organización nada ten que ver con aqueles argumentos esencialistas e reaccionarios que sitúan ao conxunto dos adultos como un sector corrupto ou naturalmente autoritario. Pola contra, a aposta xuvenil pretende conformar a primeira fase dentro dun movemento que debe expandirse posteriormente entre a totalidade do proletariado.

3.2 AS TAREFAS DA ORGANIZACIÓN XUVENIL SOCIALISTA.

A tarefa inmediata da organización xuvenil socialista resúmese na consigna: “Estudar, educar, organizar”. Estes tres momentos da acción política non poden existir por separado. Unha organización que non deposita inxentes esforzos no estudo e comprensión das determinacións sociais sobre as que existe está condenada a unha marcha ás cegas. De igual xeito, unha organización que non eduque e facilite ao resto do proletariado a comprensión dos contidos da conciencia socialista quedará separada e impotente diante do movemento da loita de clases. Por último, se a tarefa intelectual non é acompañada dun despregamento organizativo e da participación na loita de clases, non seremos máis que un mero grupo teórico sen incidencia real no presente.

Sobre a base dos nosos principios políticos xerais, a organización xuvenil terá o labor de converter o comunismo na tendencia hexemónica entre amplos sectores da mocidade proletaria no noso territorio. Nesta tarefa, encaramos tamén a unificación, sobre a base do debate racional e os principios do marxismo revolucionario, daqueles destacamentos organizados máis avanzados.

A organización da mocidade ten por cometido avanzar na recomposición política do proletariado baixo o programa comunista. Con este horizonte, pretende erixirse como tribuno dos oprimidos, denunciando politicamente calquera acto de opresión e explotación que emane da sociedade capitalista. Isto significa que, lonxe das posicións sectarias que renuncian ás loitas do proletariado, a organización ten que sinalar a relación de cada eido particular coa totalidade capitalista que lle dá orixe, facendo de cada conflito un momento de suma de forzas cara o proceso socialista.

Para lograr este propósito, a organización debe empregar os medios propagandísticos ao seu alcance co obxectivo de facer hexemónica unha perspectiva socialista de cada conflito particular da clase traballadora, sinalando calquera intento de anular a loita de clases en chave interclasista e denunciando aquelas saídas que teñan por intención acomodar ao movemento obreiro na lealdade ao estado e as clases propietarias. Neste camiño, a organización ten que amosar a superioridade do comunismo e unificar as diversas loitas do proletariado ao redor dun programa propio, sen que isto comprometa en ningún dos casos a súa independencia teórica e organizativa.

3.2.1 Cuestión nacional e autodeterminación da clase traballadora

A acumulación do capital ten un carácter mundial que asume formas nacionais diferenciadas e desiguais. O sistema capitalista crea un sistema internacional de estados ordenados xerarquicamente en función do seu peso no mercado mundial. Así, cada ciclo de acumulación coloca no seu cumio a unha potencia hexemónica que posúe un notable dominio militar e económico sobre as demais.

O estado nacional constitúe a unidade política básica da acumulación capitalista. Os distintos estados

nacionais capitalistas buscan centralizar politicamente a todas as comunidades no seu seo baixo relacións xurídicas de cidadanía, unificar o mercado interior e inserirse dun xeito competitivo no mercado mundial. Porén, a existencia de formas nacionais diferenciadas non coincide necesariamente coas fronteiras estatais establecidas. Estado e nación non son necesariamente equiparables.

Nalgúns estados capitalistas, o proxecto de centralización non foi quen de integrar e assimilar plenamente á súa poboación en torno a unha nacionalidade unificada. Isto conduciu á existencia de nacións espalladas ao longo de diferentes estados de carácter plurinacional, como é o caso do estado español. A cuestión nacional, na medida en que a estas comunidades lles foi negado pola forza o dereito á autoxestión política e cultural, permanece aberta en moitas realidades concretas do mundo actual, expresada en forma de movementos nacionais de masas.

Galiza é unha nación plenamente capitalista, nacionalmente oprimida polo estado español. Galiza non é unha colonia cunha relación de explotación militar por parte dunha metrópole, nin tampouco unha colonia interior constituída dualmente por un agro precapitalista e un espazo urbano capitalista mais imperfecto. Na Galiza, as relacións capitalistas comezan a ser dominantes de xeito tardío, ao igual que no caso español, cara o terzo final do século XVIII, constituíndose plenamente como tal no primeiro terzo do século XX. A opresión política da Galiza manifestouse e maniféstase baixo a negación forzosa á constitución dun estado propio, así como unha situación de devaluación e opresión lingüística e cultural. O galego é unha lingua en situación de diglosia e minorización crecente por acción das políticas institucionais.

En materia lingüística, a actual aposta das correntes autonomistas concretouse no fortalecemento da presenza das linguas minorizadas nas institucións burguesas españolas. Isto, se ben supón un avance en termos democráticos, resulta insuficiente para resolver de xeito definitivo a opresión lingüística que sofre a nosa clase.

Debemos defender os dereitos lingüísticos do proletariado galego que o españolismo pon en risco, sen que estes estean ligados á lealdade ao

estado burguéis, ás posibilidades económicas, ao recoñecemento legal da cidadanía ou calquera outra particularidade que os limite de xeito clasista.

O movemento nacional de masas galego constitúe un movemento interclasista que aspira a constituírse como estado nacional propio. Na cultura política co mesmo, coinciden elementos progresistas de carácter obreiro e popular, que apuntan a obxectivos democráticos en sintonía coa causa socialista, con outros burgueses e pequeno burgueses que perseguen apuntalar e perpetuar a explotación de clase e os intereses da propiedade privada dun xeito competitivo. Estes últimos representan as tendencias autonomistas que hexemonizaron a dirección do nacionalismo galego e abandonaron definitivamente toda pretensión revolucionaria. Ao escindir ao proletariado galego do resto do proletariado internacional, unindo os seus intereses aos da pequena burguesía galega, subordinan a loita de clases na Galiza á vía negociadora e claudicante con respecto ao estado burguéis español.

No que respecta ao movemento nacional galego de masas, tomamos tan só aqueles elementos democráticos e proletarios, para cuxas accións poderán atoparnos como aliados temporais. Pola contra, no que respecta ao españolismo, xamais atopará apoios tácticos pola nosa parte, ao tratarse dun nacionalismo de estado que nega e perpetúa a opresión nacional pola forza e carece sequera dun ápice de contido progresista.

Porén, malia establecermos esta diferenza entre as distintas formas que o nacionalismo toma na Galiza, manifestamos a nosa independencia política e ideolóxica con respecto do mesmo. A cuestión nacional, como parte da loita pola democracia, non pode resolverse dentro dos límites do sistema capitalista. As “vías nacionais ao socialismo”, ao igual que as distintas formas de socialismo nun só país, amosaron rotundamente ser unha vía morta cara o socialismo, cando non unha vía directa cara a dexeneración burocrática, a restauración da orde burguesa ou a colaboración oportunista coa xestión do estado capitalista. As posibles tomas localizadas do poder encarrarán o bloqueo en todas as fronteiras e a agresión militar das potencias capitalistas. De querer prosperar e non involucionar, a súa escala debe ser ao menos continental, e progresivamente,

tomar carácter mundial. Unha república socialista galega illada representa un marco totalmente utópico e destinado ao fracaso.

Como organización da mocidade socialista, apostamos pola fusión das nacións no seo da asociación de individuos libres. Dada a actual correlación de forzas, na que o nacionalismo e a burguesía galega asumiron a vía autonomista, e na que a Galiza acometeu xa unha proletarización plena, o clásico dereito de autodeterminación nacional debe tomar a forma actualizada do dereito de autodeterminación do proletariado galego para facerse efectivo. Deste xeito, o proletariado galego ten dereito de dotarse a si mesmo das institucións e formas organizativas concretas que lle sexan necesarias en prol da revolución proletaria mundial.

A defensa da autodeterminación da clase traballadora nada ten que ver coa defensa da separación entre proletarios. Pola contra, constitúe a forma na que loitamos contra a opresión nacional da Galiza e contra os nacionalismos que dividen e enfrontan ao proletariado. A través da mesma, buscamos construír as condicións para a unión libre e fraternal do conxunto do proletariado das distintas nacións, incluídas as instancias organizativas, na loita cara un mesmo horizonte socialista internacional.

3.2.2 Dereitos e liberdades políticas

A burguesía só avanzou na conquista dalgúns dereitos democráticos cando loitaba contra a reacción feudal, e co fin de manter tras de si ao proletariado. No momento en que esta conquistou o terreo político ás clases feudais, converteuse nun dique de contención contra as liberdades da clase verdadeiramente democrática, o proletariado.

A democracia, lonxe de tratarse dunha mera cuestión burguesa, atopa a súa defensa e a súa forma máis plena e consecuente co socialismo, no que o proceso produtivo é sometido ao control consciente e a administración dos asuntos públicos recae nas grandes masas de traballadores e non nun aparello burocrático-militar enfrontado ás mesmas.

Os dereitos e liberdades políticas constitúen conquistas arrincadas forzosamente á burguesía polo proletariado organizado. Os dereitos e liberdades políticas como o dereito á libre expresión, reunión,

organización e protesta son irrenunciáveis. Estes, na ausencia dun proletariado organizado, son suprimidos progresivamente polos estados capitalistas. Nun contexto de crise capitalista como o actual, o xiro autoritario dos estados está esmagando os dereitos políticos máis básicos.

Porén, a loita polos dereitos políticos e pola democracia nada ten que ver cunha suposta revolución democrático-burguesa incompleta que deberíamos resolver antes de apuntar ao socialismo, senón que conforma unha parte integral da loita presente polo socialismo como forma da democracia social plena.

Neste marco de destrución dos dereitos políticos, denunciamos e opoñémonos a calquera tipo de lexislación que implique un incremento no poder que o estado capitalista exerce sobre o proletariado, independentemente da tinguidura progresista coa que tente revestirse. No mesmo sentido, queremos afirmar o noso compromiso cos centos de presos políticos do estado español, para quen reclamamos unha amnistía. Do mesmo xeito, reclamamos a universalización do dereito de cidadanía pleno para o conxunto do proletariado mundial e a abolición inmediata de calquera lexislación que cree xerarquías entre cidadáns en base a criterios racistas, relixiosos, de xénero ou calquera outro motivo.

A través da defensa activa destes dereitos aséntanse as condicións de posibilidade dunha acción política independente máis efectiva. Por este motivo, pretendemos garantir os dereitos conquistados e avanzar na consecución final dos dereitos políticos. Por último, perseguimos a conquista daquel dereito que xamais nos concederán: o dereito á revolución. Para este propósito, cómpre consolidar, a través do aumento de forzas do comunismo, a posibilidade da maioría social para autogobernarse mediante a destrución, en primeiro lugar, do estado capitalista e, finalmente, das relacións sociais clasistas.

3.2.3 Guerra e internacionalismo proletario

O capitalismo, desde o seu comezo ata hoxe, é sinónimo de desposesión, violencia, competencia e guerra. A tendencia do capital á sobreproducción, froito da antesala dunha das crises máis agudas na historia do capitalismo, está erosionando de xeito crecente as posibilidades do lucro capitalista. Ao mesmo tempo, asistimos ao declive da potencia hexemónica que

marcou o ritmo do pasado ciclo de acumulación, os Estados Unidos de América, xunto coa de todo o seu bloque xeopolítico. Fronte a esta, China aparece como a potencia emerxente, con capacidade para disputar aos EUA o desenvolvemento da tecnoloxía de vangarda. Pola súa banda, a Unión Europea pretende afirmar a súa posición internacional mediante o reforzo da súa suposta autonomía estratéxica. Isto non é senón o alicerce sobre o que os distintos estados intensifican a súa competencia entre si en grao cada vez maior, aumentando as tensións xeopolíticas e os conflitos bélicos. Atopámonos inmersos nunha crise bélica mundial que podería desencadear unha guerra xeral entre potencias.

Os comunistas debemos opoñernos de xeito total aos diferentes bloques capitalistas en prol da unidade do proletariado internacional. Para iso, temos que rexeitar a confluencia en fronte comúns coas distintas burguesías. O modelo das fronte populares implica a coalición cos sectores da burguesía do noso polo imperialista, o que representa o abandono da independencia de clase e do programa comunista, ao tempo que supón a asunción duns intereses de clase alleos e contrapostos e a defensa das políticas imperialistas do estado capitalista en cuxo marco operamos. Por outra banda, a crenza errada nun capitalismo multipolar e harmónico na que cristalizou unha interpretación moi estendida das fronte antiimperialistas, e para a cal os distintos estados nacionais soberanos poderían coexistir de xeito pacífico, representa o abandono da independencia de clase ante as burguesías nacionalistas das periferias, que non dubidan en masacrar ás forzas comunistas alí onde se lles presente a ocasión.

Os comunistas non debemos tomar partido por ningunha burguesía. Pola contra, temos que promover a solidariedade e fraternidade entre o proletariado de todos os países. É necesario erguer a bandeira do internacionalismo proletario, unha tarefa que pasa pola construción dun partido comunista a escala internacional. Esta idea oponse á concepción do internacionalismo como unha simple suma ou evocación conxunta de nacionalismos, posto que lles permite agochar as determinacións de clase que existen no seu seo. Do mesmo xeito, oponse ao social-imperialismo, que colabora nas políticas de opresión contra outros pobos, e ao social-pacifismo, que avoga por unha ilusoria resolución dos conflitos por vía da diplomacia burguesa. Temos que opoñernos

a toda guerra, agás aquelas que respondan a fins emancipadores, como é o caso da guerra de clases.

Na Galiza, a industria militar conta coa complicitade de todas as forzas políticas, incluídas as soberanistas, polo que unha das tarefas primordiais da nosa acción política é a oposición ao complexo industrial militar en auxe radicado no noso país, e cuxa procedencia é tamén galega.

3.2.4 Opresión de sexo- xénero

A loita de clases existe no concreto mediada por formas de opresión intraclase. Dito doutro xeito, as opresións particulares son un modo de existencia da loita de clases. Sobre a base de xerarquías preexistentes, o capitalismo reproduce estas formas de opresión imprimindo nelas as súas propias relacións sociais. Na súa forma capitalista, a opresión de sexo-xénero ten por orixe a necesidade de reproducir de xeito privado a forza de traballo en función das necesidades concretas da acumulación. É sobre ditas necesidades que o capital toma á familia nuclear cisheterosexual como a súa base normativa. En realidade, malia as concesións mutiladas e condicionais que o capital e o estado poidan efectuar, a calquera outro modelo de identidade sexoafectiva tan só se lle permite existir na medida en que non socave nin desprace da súa centralidade á familia nuclear cisheterosexual. Por este motivo, a superación da opresión de sexo-xénero está ligada á superación do propio modo de produción capitalista e á abolición da familia nuclear.

A opresión de sexo-xénero ten como manifestacións na loita de clases movementos sociais como o feminismo ou a loita polos dereitos LGTB+. Estes son a expresión da loita de clases polo acceso pleno ás relacións de cidadanía. Estas capas do proletariado continúan tendo salarios e dereitos por debaixo dos do proletariado masculino e cisheterosexual. Ademais, a maior parte do traballo de coidados, na súa maioría non pagado ou en condicións de absoluta miseria, segue recaendo sobre elas, que enfrontan toda clase de exclusións e mesmo actos de violencia directa.

Estes movementos teñen razóns de existencia reais. Con todo, na actualidade atopan límites para dar unha resposta política integral á opresión de sexo-xénero. O feminismo atópase dividido entre as tendencias bioloxistas e reaccionarias do feminismo radical e as distintas formas de feminismos interseccionais.

O primeiro reduce a opresión de sexo-xénero, de natureza enteiramente histórica e social, a unha cuestión supostamente biolóxica da cal exclúen ás capas máis precarias do proletariado, como é o caso das persoas trans. Os segundos, malia que recoñecen o valor da loita do conxunto do proletariado LGTB+, contemplan a opresión de sexo-xénero como algo escindido da cuestión de clase, coa que se debe vincular tan só de xeito continxente e discursivo, e dan lugar a opcións atravesadas polo interclasismo e á falta dun horizonte estratéxico socialista.

Para a unificación política do proletariado como suxeito, non podemos negar nin dar as costas a estas formas de opresión. Pola contra, afirmamos a necesidade de combater toda forma de opresión intraclase por razón de sexo-xénero, así como de loitar contra a opresión de sexo-xénero como un todo, desde a perspectiva proletaria. As distintas manifestacións destas formas de opresión dividen e fan competir ás diferentes capas do proletariado entre si, afastándoas das condicións necesarias para garantir a unidade estratéxica dun proxecto revolucionario. Por isto, toda agresión machista e LGBTfóbica debe ser combatida, non como unha cuestión secundaria, senón como un obxectivo primario na garantía de unidade do conxunto do proletariado.

Neste sentido, contemplamos, malia a nosa independencia ideolóxica con respecto ás diferentes formas de feminismo, o diálogo e a posibilidade de alianzas tácticas cos seus sectores máis progresistas na loita efectiva por avances concretos nos dereitos das diversas capas do proletariado atravesadas pola opresión de sexo-xénero. Pola contra, entendemos necesario o combate ás posturas reaccionarias con respecto a dita opresión: en primeiro lugar, contra o movemento transexcluínte que marxina e agride ás persoas trans; en segundo lugar, contra as posturas obreiristas do movemento obreiro que degradan a loita contra dita opresión e reproducen formas de violencia machista ou LGBTfóbica. Por último, contra aquelas posturas que negan ás capas máis vulnerables neste plano, como as traballadoras sexuais, acceder á plenitude de dereitos.

3.2.5

Loita contra o racismo

O capitalismo precisa dunha relativa mobilidade da forza de traballo. Este feito convirte as migracións nun proceso necesario. A miúdo, os movementos

migratorios son resultado da pobreza, a falta de oportunidades, a guerra imperialista, a crise climática e a persecución, todos eles, fenómenos constantemente reproducidos polas relacións sociais capitalistas. Partindo desta base, o control migratorio desde as institucións políticas é un imposible.

Calquera discurso que pretenda acometer un peche fronteirizo é reaccionario, utópico e encobre unha aposta por xerar unha condicións para a migración máis precarias aínda. A burguesía bota man destas políticas migratorias restritivas para explotar dun xeito encruado ás capas do proletariado migrante, con menos dereitos e salarios peor pagados. Neste contexto, a maior parte do proletariado migrante pasa a formar parte da poboación sobrante. Ao mesmo tempo, a súa miseria é utilizada para chantaxear a aquelas capas do proletariado dos centros imperialistas para que asuman peores condicións de vida.

Estes discursos racistas teñen a súa materialización dentro e fóra da burguesía: desde o aumento dun racismo de esquerdas, que afirma que non existen recursos nos países do norte global para satisfacer as demandas de bens de subsistencia da poboación migrante, ata políticas antimigratorias máis violentas. Desde a proliferación de discursos sobre unha suposta fenda cultural que non podería salvarse, e que converten ao migrante nun outro violento cuxa integración sería imposible, ata o obreirismo reaccionario e fondamente antimarxista, que afirma que a loita debería centrarse nas necesidades do proletariado nacional e culpabiliza ao proletariado inmigrante da degradación das súas condicións de vida.

De xeito semellante, estes discursos racistas atópanse implícitos en moitos sindicatos que se negan a loitar polas condicións de vida dos traballadores migrantes, dotándose para este propósito de todo tipo de criterios restritivos e burocráticos mediante os que vetar a súa participación. Finalmente, debemos rachar tamén coas lóxicas socialdemócratas, habituais no racismo de esquerdas. Segundo as mesmas, existiría unha migración aceptable e outra perigosa. Os dereitos básicos das persoas migrantes quedan así ligados unicamente ao merecemento, que só poderían conseguir ben mediante a acometida de grandes actos heroicos, ben mediante a fidelidade total ás regras cívicas e culturais hexemónicas nos territorios de chegada ou ben por medio da integración, baixo condicións lamentables, en sectores laborais

especialmente demandantes, como son os coidados ou o traballo agrícola.

A nosa responsabilidade é combater aqueles discursos que afirman que deberíamos priorizar ao proletariado nacional en detrimento do migrante. É necesario que loitemos contra toda discriminación baseada na raza, na orixe étnica ou na cultura, sexa emprendida polo estado ou por organismos privados, e reclamar o dereito do sector migrante do proletariado a converterse en cidadáns con plenos dereitos sociais e políticos, de xeito inmediato para todos eles e sen demandas de exemplaridade de por medio. Entre estes dereitos atópanse tamén o dereito a manter correspondencia co estado na propia lingua, así como, no noso territorio, o dereito a aprender a lingua galega e ter acceso aos espazos e materiais cos que facelo.

Detrás destas demandas non está un fondo moralista nin un sentido abstracto de xustiza, senón o feito de que constitúen un requisito indispensable para garantir a posibilidade de organización do proletariado migrante en conxunto co resto de sectores do proletariado, posto que aumentan a súa capacidade para denunciar prácticas laborais abusivas, acceder a unha vivenda digna ou participar na loita de rúa. Todas elas, por tanto, favorecen a posibilidade de respondermos unidos como clase organizada politicamente contra a burguesía e o seu estado.

3.2.6 Crise ecolóxica

Os comunistas sostemos que as dúas fontes da riqueza humana son o traballo humano e a natureza. Para o capitalismo, porén, a natureza non ten outro valor intrínseco máis alá de servir como obxecto de explotación. Como sistema cuxo único propósito é a valorización do valor, isto é, que tan só segue a lóxica do beneficio, o capital atenta dun xeito constante contra o medio ambiente e os seus recursos limitados.

A única posibilidade de superar a crise ecolóxica en curso pasa polo sometemento da produción social a un control racional. Noutras palabras, frear a destrución da natureza de xeito efectivo é posible unicamente a través da construción do socialismo.

Fronte a este feito, as medidas acometidas pola burguesía ante a crise climática só poden tomar a forma de falsas solucións. Por unha banda, os sectores supostamente progresistas da burguesía apostan

polo capitalismo verde. Pola outra, os conservadores desprazan cara un segundo plano a cuestión ecolóxica, ou, tanto peor, négana directamente.

O capitalismo verde, coa socialdemocracia como representante político, é unha saída utópica e impotente. O estado capitalista, como forma política da dominación burguesa, atópase fóra do control democrático da maioría social, polo que non pode ser empregado como vehículo neutro que manexar á vontade. Ademais, o estado capitalista ten por cometido reproducir as relacións capitalistas, que se fundamentan sobre a propiedade privada dos medios de produción, tanto na forma de capitais individuais como na forma de capital nacional-estatal. Ambos os dous, pola súa forma privada, operan ao marxe dun control consciente efectivo. As apostas por un capitalismo verde demostráronse impotentes na contención da actual crise climática, e continúan sendo dependentes da industria fósil ou a minaría intensiva para soste as súas industrias supostamente amables coa natureza, a miúdo, a través da explotación agravada do proletariado nas periferias globais.

Ademais do deterioro xeral das condicións ambientais en todo o mundo, na Galiza a crise climática toma corpo na localización dunha parte das industrias sobrantes e altamente contaminantes que rexeitan países economicamente máis desenvolvidos. Os casos máis significativos son os que constitúen a industria da celulosa, que se atopa detrás do impulso de políticas de montes eucaliptizadoras e favorecedoras dos incendios endémicos, e as eólicas, para cuxa instalación é alterado severamente o medio ambiente e son expulsadas ou pobremente compensadas as capas máis devaluadas do proletariado rural.

Por outra banda, cómpre lembrar que Galiza, contra o retrato que debuxan os relatos que defenden unha suposta realidade colonial, é altamente dependente da importación de enerxía do mercado mundial, especialmente da enerxía fósil provinte das periferias capitalistas. Ante esta realidade, a resposta ecolóxica ten que pasar pola independencia política e polo internacionalismo. Este e non outro é o único xeito de encarar unha crise de carácter global fronte a cal as respostas localistas en chave nacionalista fican impotentes. Debemos ser capaces de dotarnos das ferramentas organizativas necesarias para denunciar e enfrontar dun xeito total tanto as consecuencias como as causas da crise climática.

3.2.7

Cuestión rural

O capitalismo, no seu desenvolvemento desigual, crea diferencias salientables entre os espazos urbanos e os espazos rurais. A tradución deste fenómeno son unhas peores condicións de vida, cultura e infraestrutura no espazo rural. No campo galego aínda se atopan grandes continxentes de poboación que viviron de xeito completo o proceso d proletarización capitalista. A Galiza campesiña forma parte da historia pasada, unha á cal non sería posible nin desexable regresarmos. Neste sentido, rexeitamos aquelas visións nostálxicas que idealizan a vida comunitaria rural como un suposto escape ou unha alternativa ao capitalismo. Este romanticismo económico reaccionario fai apoloxía duns intereses que non se corresponden cos da maioría desposuída, defendendo a pequena propiedade agraria.

Fronte a isto, a nosa aposta pasa por organizar ao proletariado do espazo rural contra o capitalismo. A nosa política respecto á pequena burguesía agraria ou rural non é apuntalan nin multiplicar a propiedade privada, senón a socialización progresiva do traballo privado. Isto pode realizarse dun xeito gradual a través do fomento de cooperativas agrarias desde o estado-comuna, nas que confluíran progresivamente os produtores privados. A defensa dun programa de redistribución da terra, ou alternativas como a solución a unha suposta reforma da terra que estaría pendente, fican hoxe fóra de tempo e lugar.

Por outra banda, só mediante o control estatal por parte do proletariado poderá acometerse dun xeito adecuado ao interese social colectivo unha dotación de infraestrutura suficiente como para paliar e resolver progresivamente a situación de infradotación que presenta o espazo rural capitalista na actualidade.

3.2.8

Loita salarial e sindicatos

Os sindicatos constitúen unha institución de defensa básica das condicións materiais do proletariado, que na súa orixe histórica xorden natural e espontaneamente da loita de clases. Estas institucións naceron como forma de facer efectiva a venda da forza de traballo polo seu valor. Porén, por si mesmas son incapaces de avanzar cara a superación desta tendencia.

Actualmente, as grandes centrais sindicais de clase atópanse dirixidas por burocracias con intereses propios, sostidas económica e politicamente polo estado capitalista e os seus partidos e convertidas, en

moitos casos, en apéndice destes.

As burocracias sindicais conforman unha casta que busca a súa autorreprodución particular á marxe dos intereses xerais do proletariado. A súa función é a de conformar unha correa de transmisión da ideoloxía burguesa entre o movemento sindical, segmentándoo en xerarquías e priorizando os intereses de determinadas capas do proletariado en detrimento doutras. No seu actuar, destrúen a democracia obreira de base, manteñen as loitas dentro dos límites da política tradeunionista e nos marcos do electoralismo curtopracista dos seus partidos matriz. En moitos casos, ademais, difunden a axenda imperialista promovida polas instancias supraestatais da burguesía.

No caso galego, en contraste coas correntes sindicais hexemónicas no resto do estado español, a CIG conforma un sindicato con amplas bases obreiras, hexemónico e cun discurso de clase. Porén, comezou a desenvolver no seu seo burocracias sindicais que aplican e someten ao sindicato á axenda do nacionalismo socialdemócrata, aínda que se atopa moi lonxe da corrupción e a integración política no estado capitalista.

Os comunistas pretendemos intervir alá onde se atope o movemento obreiro organizado, de tal xeito que socialismo e movemento obreiro queden fusionados. O partido e o sindicato, por norma xeral e agás circunstancias moi particulares, deben manter unha separación formal, posto que constitúen dous axentes diferenciados da loita de clases. Mentres o partido organiza aos sectores do proletariado máis avanzados politicamente, os sindicatos interveñen na defensa inmediata das condicións de vida do conxunto das desposuídas.

O labor dos comunistas organizados debe asumir a disputa pola hexemonía nos sindicatos. Así, pasa por pular por que os sindicalistas asuman conscientemente o programa comunista e os sindicatos conformen unha escola do comunismo. Para este propósito, os comunistas defendemos unha intervención sindical oposta á neutralidade sindical, unha tendencia xeral que tenta impedir as discusións políticas no interior do sindicato, atendendo a diversas fronteiras: a loita polo dereito á folga política, a defensa da escala internacional como marco necesario de loita, a defensa da democracia e o control sindical por parte

3.2.9

Vivenda e sindicalismo de vivenda

das bases, a consagración da independencia de clase e a denuncia da complicitade pactista con respecto á burguesía por parte da dirección das burocracias sindicais, así como, en xeral, de toda práctica corporativista e seccionalista do sindicato, de acoutar este as súas accións exclusivamente por empresa, rama ou nación.

Desde a concentración de amplas capas sociais en núcleos espaciais reducidos –as cidades– resultante do proceso de proletarianización co que naceu o capitalismo, a vivenda foi unha das formas de expresión da desposesión e a miseria do proletariado.

Na actualidade, a pequena propiedade é a forma máis estendida de propiedade sobre a vivenda. No pasado, a posibilidade de acceso ao crédito da que dispuxeron certas capas da clase traballadora fixo deste o modo xeral no que determinados sectores da sociedade foron facendo parte dunhas clases medias en expansión. A diferenza deste momento histórico, na actualidade a crise pechou o relativamente fácil acceso ao crédito para a clase traballadora, rematando con dita tendencia e cimentando unha maior dependencia do alugueiro.

A crise, ademais de dar pé a esta tendencia, resulta na necesidade burguesa de apostar polo rendismo. O incremento da dificultade para extraer lucro do proceso produtivo, sumado ao deterioro dos salarios reais para o conxunto dos asalariados, converte ao rendismo nunha relación social con peso crecente, tanto para os grandes propietarios da vivenda como para a forma do rendismo popular. O prezo da vivenda increméntase e a dificultade de acceso á mesma conforma unha das maneiras principais nas que se comproba o empobrecemento e subordinación da clase traballadora, e en especial do seu sector xuvenil.

As apostas sindicais que xorden no plano da vivenda como resposta a esta realidade son diversas. A tendencia hexemónica céntrase na loita contra os grandes fondos posuidores, contraponéndolles un suxeito interclasista e sectorializado: o inquilinato. Esta aposta de clases medias demanda ao estado capitalista unha regulación dos alugueiros. Con todo, esta estratexia converte en marxinais as reivindicacións doutros sectores obreiros en situación máis depauperada e deixa fóra opcións máis radicais.

Así, non cuestiona a forma de mercadoría que toma hoxe a vivenda, nin tampouco a sociedade clasista ou o estado capitalista, fronte ao cal aparecen como demandantes máis ou menos pasivos. No canto disto, sinalan abstractamente as súas consecuencias.

En contraste con esta posición, os comunistas debemos defender a necesidade de organizar a loita pola vivenda baixo os únicos intereses universalizables, que non son outros que os do proletariado. Pequenos e grandes propietarios conflúen nun proxecto común de defensa da propiedade privada, e cómpre manter a independencia con respecto de ambos.

Na actualidade, a sociedade dispón dos recursos e as capacidades técnicas necesarias para garantir un acceso universal á vivenda. Polo tanto, se hoxe asistimos a unha situación de crecente precariedade habitacional, isto é debido unicamente á forma mercadoría que esta adopta no modo produtivo capitalista. Fronte a esta, os comunistas debemos ser quen de sinalar que a superación total do conflito da vivenda pasa por facer dela un ben universal, gratuíto e de calidade, un obxectivo para cuxo cumprimento cómpre superar o capitalismo e trasladar a vivenda ás mans da maioría desposuída.

3.2.10 Educación e loita estudiantil

A educación capitalista preséntase como unha instancia social aparentemente neutral, mesmo como a única que permanece inalterada e pulcra no interior do seu seo. Ao lado destas visións ideais, aparecen tamén visións meritocráticas para as que a educación serviría como un ascensor social mediante o que acadar o éxito pleno, máis alá das barreiras de clase que realmente operan no interior do complexo educativo.

A realidade é que a educación constitúe unha ramificación máis da sociedade capitalista, concretamente, aquela na que as clases sociais son preparadas para a reprodución das relacións sociais vixentes. Neste sentido, unha das súas principais funcións é a transmisión dunha comprensión do mundo social conforme aos intereses da clase dominante. Pública ou privada, actúa como ferramenta para a expansión da cosmovisión burguesa e a naturalización da súa ditadura.

O propio movemento estudiantil compartiu esta

visión neutral da educación pública. Deste xeito, toda loita contra a ofensiva capitalista sobre a educación tomou a forma máis ou menos abstracta da defensa da educación pública. En coherencia con esta comprensión, o suxeito que organizou foi sempre o estudantado –galego ou non– deixando fóra do retrato xeral as determinacións de clase que actúan no mesmo. Noutro plano, o movemento estudantil leva anos aplicando un esquema de loitas puramente economicista, apostando pola censura da propaganda socialista nos contextos educativos en prol dunha maior transversalidade.

Como comunistas, debemos sinalar o carácter clasista da educación capitalista, emprendendo unha loita política contra a cosmovisión burguesa que este transmite. Neste camiño, cómpre incidir na necesidade de que a educación recaia no control da clase traballadora e responda aos seus intereses.

Porén, esta situación non debe levarnos a permanecer indiferentes ante os ataques que sofre a escola pública. Esta é o lugar de estudo da ampla maioría proletaria e, desde unha óptica independente, temos que traballar por facer valer os intereses do estudante obreiro e do proletario participe nestas instancias –profesorado, persoal de limpeza, persoal de cafetaría...– co obxectivo de facer da educación un ben universal e gratuíto contrario ás lóxicas capitalistas.

3.2.11 Loita contra o fascismo

Lonxe da visión imperante, o fascismo non pode ser comprendido como un fenómeno alleo á orde burguesa e o capitalismo, senón como a expresión máis autoritaria do dominio político e económico da burguesía. Aínda que debemos comprender as súas diferenzas e atender ás diferentes condicións e formas de loita ás que dan lugar, a ditadura aberta do fascismo mantén un nexo concreto coa democracia burguesa: a defensa da propiedade privada e do estado capitalista. Por este motivo, non podemos opoñerlle ao fascismo unha alternativa construída dentro dos límites da sociedade burguesa que o xera.

A opción fascista aparece como saída ao réxime liberal da burguesía cando esta ve en risco inminente a propiedade privada. Na actualidade, ante a inexistencia dunha organización socialista constituída en forza social, o fascismo está lonxe de presentar un carácter

de masas, e ocupa un espazo marxinal na sociedade. Porén, son cada vez máis os pequenos grupos violentos nas rúas, ao tempo que as organizacións extremistas van contando con máis apoios. Este fenómeno concrétese no escadrismo organizado, que vai desde as empresas de desocupación, organizacións aínda marxinais ou incluso grupos de animación deportiva independentes. Polo de agora, ante a incapacidade das organizacións de clase para supoñer unha ameaza real á orde burguesa, estes grupos concentran a súa violencia contra os estratos máis depauperados do proletariado, como son o proletariado migrante, o proletariado LGTB ou os “okupas”.

Todo isto acontece ante a total impotencia da esquerda institucional. Ao non cuestionar o propio sistema capitalista, a socialdemocracia atópase limitada para confrontar o auxe das ideas reaccionarias. As medidas autoritarias que presentan como remedio, ademais, apuntan a consolidar o crecente autoritarismo do estado, e rematan por ser empregadas contra os intereses do proletariado no seu conxunto.

A tarefa de loitar contra o fascismo corresponde ao proletariado organizado de xeito independente. As comunistas debemos ser referentes na loita contra a reacción e o fascismo, por medio dunha política propia que sinala á burguesía e aos seus partidos. Ao tempo, cómpre irmos construíndo amplos espazos unitarios de autodefensa proletaria, que sexan quen de facer fronte á violencia escadrista en aumento.

3.2.12 Deporte

Hoxe, a forma que adopta o deporte encarna e reproduce os valores da conciencia burguesa. Así, este aparece orientado en todo momento á competición e o rendemento individuais, feito que nos aparta da construción de relacións cooperativas e saudables. O deporte convértese así nun foco de expansión do individualismo e un medio máis no proceso de atomización da nosa clase. A relación que a sociedade actual constrúe respecto do deporte deriva nunha obsesión pola actividade física que resulta altamente rendible no mercado.

O modelo deportivo actual supón a supresión das formas lúdicas que foran propias da clase obreira. O deporte, na súa forma institucionalizada burguesa,

regula, absorbe e elitiza unha serie de xogos que no pasado formaban parte da vida cotiá da clase traballadora. A través da creación de federacións, asociacións, clubs e empresas deportivas, o capital apropiouse destas prácticas, retirando o control obreiro sobre espazos fundamentais para a socialización e o lecer. Este proceso estableceu unha nova barreira de clase para o acceso e o goce do deporte. Ademais, o estado capitalista converte o deporte nunha ferramenta para consolidar o patriotismo e escenificar a súa estabilidade e lexitimidade. No plano internacional, eventos como os Xogos Olímpicos funcionan como mecanismos de reforzo da identificación nacional e a competencia extrema.

De xeito semellante, a reacción política consegue vehicular hoxe boa parte das institucións deportivas. Este feito trae consigo a utilización do deporte como medio para a reprodución dos valores tradicionais, de diversas formas de opresión e do conseguente reforzo da ofensiva antiproletaria que se deriva de ambos procesos.

A actividade física non debe considerarse unha fin en si mesma. Porén, pode achegar beneficios reais como ferramenta para unha organización eficaz no avance do proceso socialista, contribuíndo á saúde e á capacidade de cooperación e resposta da clase traballadora. Cómpre promover formas alternativas de socialización, liberadas de actitudes competitivas insás e construídas en consonancia cos intereses da clase traballadora.

Debemos conquistar o control sobre todos os ámbitos das nosas vidas. No caso do deporte, isto significa crear institucións, ximnasios e clubs deportivos xestionados pola clase traballadora, que pulen pola expropiación e a fin do dominio empresarial e privado que a burguesía establece sobre o deporte actual. Isto pasa tamén pola despenalización dos grupos de animación independentes e a loita contra a marxinalización do proletariado no deporte, actualmente recuada polo contexto de mercantilización e institucionalización burguesa sobre o que este é realizado.

3.2.13 Cultura e arte

A cultura e a arte son comprendidas na nosa sociedade como categorías mistificadas e neutras, resultado do exercicio puro e libre do intelecto individual, e alleo ás lóxicas capitalistas. Con todo, os

procesos propios do capitalismo e a súa tendencia á especialización e tecnificación do traballo contribúen, tamén no caso da arte a cultura, á separación do produto respecto do seu produtor.

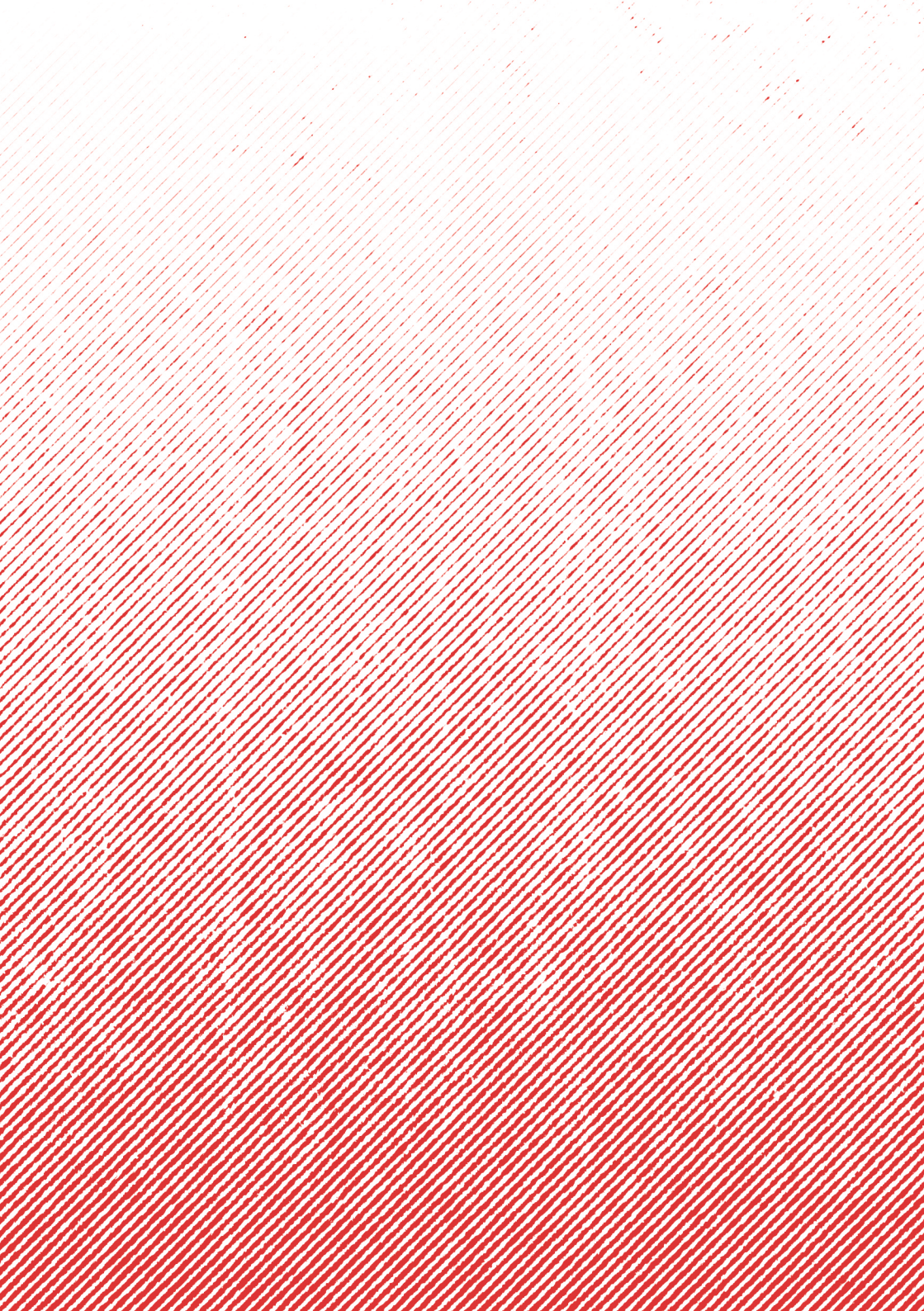
A arte non é, polo tanto, un espazo á marxe das lóxicas dominantes. Necesitamos partir da análise da arte como mercadoría e do artista como produtor da mesma para comprender a súa función na sociedade capitalista. A arte non só presenta unha finalidade sensorial ou estética, senón que cumpre uns fins determinados. Noutras palabras, a cultura no capitalismo é empregada pola burguesía para apuntalar o seu dominio, valéndose para isto das atribucións ahistóricas, naturais e universais que acotío se lle asocian.

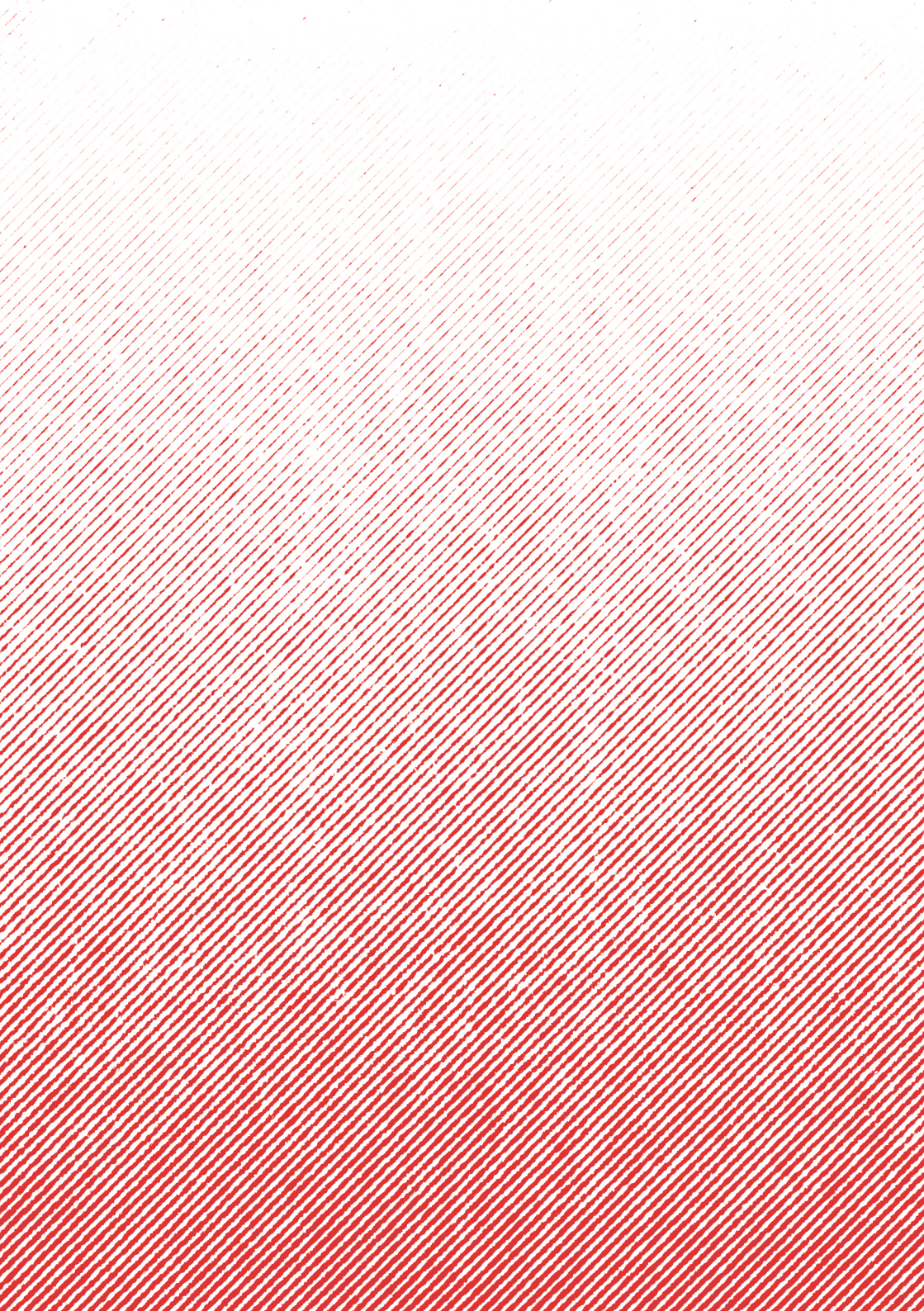
Como comunistas, temos que sinalar que a arte presenta unha dobre condición: por unha banda, como produto ideolóxico da orde dominante, orientado á naturalización da mesma; por outra, como potencial estratexia de emancipación.

A arte política a miúdo queda reducida a aquela que amosa a miseria na que vive a clase traballadora. Isto deixa nun segundo plano a proposta dunha alternativa política positiva e organizada contra a orde burguesa. Así pois, a nosa tarefa no plano cultural e artístico debe perseguir unha intervención que acompañe e impulse desde o seu campo o proceso revolucionario.

As distintas expresións artísticas organizadas teñen que conformarse como medios propagandísticos pola causa socialista. De igual xeito, debemos agrupar e empregar as capacidades artísticas do proletariado non só para o goce estético, senón como parte dun proxecto militante que faga delas unha ferramenta para a revolución. Esta comprensión oponse á mentalidade pequenoburguesa e elitista que agroma en boa parte dos artistas, así como tamén a toda forma de propiedade intelectual privada.

Finalmente, cabe sinalar que o desenvolvemento omnilateral dos individuos sociais, dentro do que se contén a posibilidade de desenvolver plenamente as calidades artísticas individuais, depende en última instancia da consecución plena da sociedade comunista.

**COORDINADORA
DA MOCIDADE
SOCIALISTA**
